

תת"ע 10163/06/16 - מדינת ישראל נגד אברהם עזיזוב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10163-06-16 מדינת ישראל נ' אברהם עזיזוב
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם עזיזוב

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 1.10.15, הודעת תשלום קנס בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 5.10.16, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר קונסטנטין איסטומין, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 1.10.15, בסמוך לשעה 11:18, נהג הנאשם במונית-זוטובוס, בתל אביב, ברחוב אלנבי, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לצומת עם שדרות רוטשילד, נצפה על ידי עד התביעה כאשר הוא פונה ימינה ולא נותן זכות קדימה להולך רגל, שחצה אותה שעה את הכביש, במעבר החצייה המסומן במקום, מכיוון צפון לכיוון דרום. הולך הרגל נאלץ לעצור ולהמתין כי רכב הנאשם יחלוף, על מנת שיוכל להשלים את חציית הכביש.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "בבקשה ראיתי אותו עברתי בזהירות".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך הולך הרגל החל לחצות את מעבר החצייה, רק לאחר שהוא היה עם שני הגלגלים הקדמיים, על גבי המעבר האמור ולאחר שנעמד, סימן לו הולך הרגל להמשיך לנסוע והוא נסע. לטענת הנאשם, הולך הרגל היה צריך לוודא כי הכביש פנוי, בטרם החל לחצות. הנאשם נחקר והשיב כי הבחין בהולך הרגל על

המדרכה, אך לא ידע כי הוא מתכוון לחצות את מעבר החצייה.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין מקום עמידתו, כיוון נסיעת הנאשם וכיוון חציית הולך הרגל, מקום עצירת הולך הרגל בגין הנאשם וכן, ציין כי שמר על קשר עין עם הנאשם, עד לעצירתו. ב-1/ת, ציין העד כי לא עיכב את הנאשם במקום, בשל היותו נהג מונית שירות, עם נוסעים ברכב והדו"ח נשלח אליו בדואר.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן הנאשם, על אף הסברים חוזרים ונשנים על ידי בית המשפט, לא חקר אותו בחקירה נגדית, למעט שאלה אחת.
3. גרסת הנאשם מאידך, לא הייתה עקבית. תחילה, טען כי הבחין בהולך הרגל לראשונה, כאשר זה צץ ליד רכבו והגלגלים הקדמיים של הרכב, על מעבר החצייה. בהמשך, שינה הנאשם גרסתו וטען, כי הבחין בהולך הרגל על המדרכה, ליד מעבר החצייה, אך לא ידע מה הוא הולך לעשות.
4. יצוין, כי בתיקון מס' 2 לתקנות התעבורה, התשע"ה - 2015, שנכנס לתוקף ביום 28.3.15, תוקנה תקנה 67, כך שהוספה תקנה 67(א1), הקובעת בזו הלשון: "**נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה**".
5. מכאן אנו למדים, כי הנאשם לא יצא ידי חובתו, שכן לא טען כי האט את רכבו משהבחין בהולך הרגל ליד מעבר החצייה. גרסתו לפיה לא היה ברור כי הולך הרגל מתכוון לחצות את הכביש, הייתה גרסה סתמית, שכן הנאשם לא טען כי הולך הרגל היה עסוק בדבר מה אחר, או לא היה עם פניו לעבר מעבר החצייה. מכאן, שגם אם לא הייתה וודאות מוחלטת, כי הולך הרגל מתכוון לחצות את מעבר החצייה, היה על הנאשם, כאמור לעיל בתקנה 67(א1) לתקנות התעבורה, להאט נסיעתו וליתן להולך הרגל זכות קדימה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ה' חשוון תשע"ז, 06 נובמבר 2016, במעמד הצדדים